

pri sreskih društvih proti tem predlogom kakršno koli akcijo. Uverjeno je bilo, da to ni potrebno. Njegovo prepričanje, da bosta zmaga pri reševanju tega vprašanja preudarnost in skrb za organizacijo, je potrdil izid skupščine same.

Organizacija je sredstvo za našo skupno borbo. Čim težji je naš položaj, tem bolj nam je to sredstvo potrebno. Organizacija je zato najbolj potrebna tistim med nami, ki so slabše in najslabše situirani. To spoznanje je treba uveljaviti med našimi člani, pa ne bo nikogar, ki bi odstopil iz organizacije zaradi dajanja.

Zmote

(Za „Zvezo učiteljskih organizacij v Jugoslaviji“)

Članek, objavljen v 13. številki »Učiteljskega tovariša«, ki razpravlja o »Zvezi učiteljskih organizacij v Jugoslaviji«, mi daje povoda, da pokažem na nekatere zmote in zmotna mišljenja pri reševanju tega problema. Poleg svojega osebnega mišljenja prepustim, da skupno s svojimi tovariši izvršnega odbora iznesemo mišljenje, kolikor se pogršno članek naslavlja na izvršni odbor.

Danes je zavesa vseh motivov, ki naj sledijo po banjalški glavni skupščini vsaj delno dvignjena tako, da mora biti prepričan vsakdo, da niti eden stanovskih razlogov ni povzročil dogodkov na banjalški skupščini in da bi se našel vedno povod za momentano opravičilo postopka. Sama iniciativa — in razlog — bili so izven stanovskih vrst in nihče ne bi mogel teh vplivov ustaviti; kakor je na drugi strani resnica, da je proces še vedno v teku in da se še vedno stremi za tem, da se izbršuje in raztržejo vse vezi, ki so obstojale med hrvatskim in ostalim učiteljstvom.

Dokler je razpoloženje na kateri koli strani tako, je težko reševati to vprašanje. Danes ni niti oportuno, da izvršimo globljo analizo vsega procesa. Kakor smo daleč od tega, da bi hrvatskim tovarišem odrekli upravičenost, da so pokrenili vprašanje avtonomnosti svoje organizacije, tako mislim, da se ne bo našel nihče, ki bi svoje pomisleke naslanjal na sum, da obstoje kakršni koli osebni motivi pri pomislekih — da ni mogoče pospešiti stvari mimo naravnega razvoja.

Ni dobro, da se gleda samo na eno stran in je potrebno, da smo objektivni tudi proti drugi strani, če hočemo vprašanje pravilno in solidno rešiti. Zato se brezkompromisno to vprašanje rešiti ne da in je vsaka izključnost na škodo uspešni in dobri rešitvi. Iniciativa se ne da izsiliti, ne z ene in ne z druge strani. Poleg čiste dobre volje, ki jo, upam, ne more osporavati nihče niti onim, ki niso za forsiranje in prisilni postopek, obstoji še sto komponent, ki jih moramo vzeti v obzir za vsestransko in nezadovoljivo rešitev.

Sodelovanje mora prihajati iz notranjih čustev. Vsi dogodki v preteklih letih — od leta 1935 dalje — nepobitno dokazujejo, da takih iskrenih čustev in polnega poštovanja na strani sedanje uprave JUU ni primanjkovalo. O tem obstoji vse polno nepobitnih dokazov, kakor obstoje dokazi, da je glavna uprava JUU tudi po glavni skupščini v Banjaluki ohranila ta čustva do hrvatskega učiteljstva neokrnjena. Taka čustva se ne dajo prikriti in ne izsiliti!

Velika je zmeta, če se naslavlja danes apel za rešitev stvari na izvršni odbor ali da se ustvarja mišljenje, da morda izvršni odbor ne reši tega vprašanja. To vprašanje sta obravnavala glavni in upravni odbor JUU. V glavnem kakor v upravnem odboru JUU se je temeljito in obširno razpravljalo o tem vprašanju. Oba višja foruma sta zavzela svoje stališče in s tem to ni več vprašanje izvršnega odbora, temveč glavnega odbora. Zastopniki vseh ostalih sekcij so se pridružili skupnemu stališču. Mišljenju zastopnikov dravske banovine so se pridružili deloma samo principni opozicijski glavne uprave.

S tem, da se kratko malo ne priznajo mišljenje in sklepi ogromne večine glavnega odbora in da se negira pravica odločbe forumu, v katerem so zastopane vse strani, t. j. da zavzame brezkompromisno stališče samo ena stran, ki poleg tega niti ni v nacionalnem oziru toliko tangirana kakor druga — se ne bo nikdar dovoljno rešila zadeva. Se težji je ta primer zato, ker je dravska sekcija nacionalno homogena, pa se s takim brezkompromisnim stališčem ustvarja videz fronte slovenskega učiteljstva proti srbskemu, češ da bi slovensko učiteljstvo hotelo rešiti vprašanje, a srbsko da ne.

To je v osnovi zgrešeno in tem težje, ker je tangiran pri tem nacionalni ponos in čut srbskega učiteljstva, brez katerega se istotako ne da rešiti vprašanje, kakor ne brez hrvatskega. Pogrešno je, da se omalovažujejo argumenti, ki jih navaja srbsko učiteljstvo in ki zadevajo predvsem njega samega. Zmotno je mišljenje, da mišljenje in stališče tega dela članov glavnega odbora ni mišljenje učiteljstva, ki ga oni predstavljajo.

Pogrešno je, da se je vprašanje »Zveze učiteljskih organizacij« preneslo prej na sekcijsko skupščino, preden se je skušal doseči sporazum med zastopniki vseh sekcij v glavnem odboru in se je na ta način iz tega napravila fronta dveh skupin na narodnostni bazi. Še pogrešnejše pa je to, da se vsemu vprašanju daje videz, kakor da je srbsko učiteljstvo proti sodelovanju s hrvatskim učiteljstvom.

Napačno je, da se s forsiranjem stvari ustvarja nerazpoloženje proti srbskemu delu učiteljstva, ker se na ta način nikakor ne koristi stvari in se nočejo dovoljno in dobro rešiti stvari ter se s tem samo razbija oni del učiteljstva, ki je bil vedno dobro razpoložen za državno zajednico srbskega, hrvatskega in slovenskega učiteljstva in ki take zajednice ni nikdar odbijal.

te, ki so za njeno uspešno delo nujno potrebne.

Končno dodajamo še to, da močno obžalujemo ton, v katerem je »Odgovor« napisan.

POPRAVEK

Na koncu članka »Naša delegacija« v prejšnji številki »Učiteljskega tovariša« je tiskovni skrat zagrešil dve grobi napaki: Tov. Petroviča Simona je naredil za Hermana in v Pripombi je »Poslani odgovor« spremenil v »Poslovni odgovor«. S tem popravljamo ti dve neljubi napaki.

nadaljnim ireformami države« pa so tudi brez drugih razlogov si prisvojili mišljenje za odlaganje ureditve razmer tudi v naši organizaciji. Taka argumentacija je zelo hitro iznesena in je tudi težko odjeknila kot nemestna in nepravilna.

V meritorno razpravo projekta Zveze se niti ne spuščam, ker bi se s tem odprla mnoga vprašanja, ki bi nas oddaljila od temelja Zveze, ki bi morala biti soliden temelj vsemu srbskemu, hrvatskemu in slovenskemu učiteljstvu iz JUU, SHUD in onega izven teh organizacij, ki pa se danes ne more včlaniti ne v eno in ne v drugo organizacijo.

Stvari se ne dajo prisiliti in forsirati mimo razmer in upoštevanja vseh mišljenj. V demokratskem upoštevanju vseh mišljenj je edini spor in — rešitev.

Ivan Dimnik.

Pripomba. Ne glede na to, da je naše stališče opredeljeno s sklepom letošnje banovinske skupščine, objavljamo gornji članek, kakor nam ga je poslal predsednik JUU tov. Ivan Dimnik. K članku se bomo še povrnili.

Osebne zadeve

—i Praktični učiteljski izpiti so bili pred državnim izpitnim odborom v Ljubljani 21. do 29. t. m. Izpit so napravili naslednji učitelji pripravnik(ce): Kačič Meta, Majer Bogdana, Malešič Franciška, Mastnak Marija, Merčun Stanislava, Meterc Marta, Orel Nada, Presen Olga, Sotlar Ana, Tejkal Davorinka, Vičar Hedvika, Dovžan Franc, Družinšek Amalija, Grohman Franjo, Liliija Bogomil, Logar Franc, Mihelič Marija, Pipp Kristina,

UČITELJSKI POKRET

Socialno ekonomska zaščita slovenske mladine

Vse za otroka!

Klic, ki je v prvi polovici tega stoletja začel usvajati miselnost in srca poklicnih vzgojiteljev in od tu širše javnosti, je imel za posledico, da se je začelo z drugačnimi očali gledati na otroka kot do nekdaj. Mnogo so k temu pripomogli novi pogledi na svet in življenje, mnogo pa tudi nova dognanja in spoznanja na področju psihologije in biologije. Otrok naj bi postal subjekt in ne več objekt!

Zal pa je preorientacija v gledanju na otroka največkrat bazirana na psiholoških in bioloških osnovah. V dokaz za to bi lahko navedli nešteto primerov iz naše domače pedagoške literature; kot tipičen primer naj navedemo le polemiko, ki se je razvila med A. Ostercem in Dragošo Mihajlovičev v »Popotniko« leta 1928-29. Paralelno s to preorientacijo se je začela razvijati tudi tako imenovana šolska prenova ali šolsko reformno gibanje, ki je zaradi nerazumevanja največkrat zydodeleno v čisto metodni in didaktični obliki. Le na ta način si moremo razlagati, da je eden izmed naših tovarišev napisal p. t. d. »Prestali smo — vsaj v najmarkantnejših obrisih — šolsko reformo in zdaj si domišljamo, da smo z njo že tudi dosegli oni potrebni nivo, kjer se stikata stvarno življenje in šola...«

Čim globlje so pa prodirali šolskoreformni poskusi, tem bolj je tudi prodiralo spoznanje v pedagoških krogih, da ne zadostuje za pravilno vzgojo le poznavanje otrokovega duševnega in telesnega stanja, temveč da je tu potrebno tudi razumevanje, zakaj ima otrokovo telesno in duševno stanje njegovo razpoloženje, miselne zmogljivosti, delovne sposobnosti, njegove navade, želje, hrepenenja, njegov odnos do prijateljev, staršev itd. neke pogoje in sicer materialne in je vse to stanje močno vzročno povezano s temi pogoji. Zaradi tega upravičeno poudarja sodobna napredna pedagogija, da je treba prej proučiti otrokovo sredino, preden pristopimo k poučevanju otroka.

Temu dejstvu se imamo zahvaliti, da zadnja leta vedno bolj prihajajo širši krogi učiteljstva do prepričanja, da vsebujejo soc. in gospodarske razmere tiste elemente, ki usodno vplivajo na razvoj duševnih sil, zmogljivosti in telesnih sposobnosti. Pri vsem tem pa je še mnogo pomanjkljivega in nepravilnega razumevanja. Vedeti moramo, da pri tem ne gre le za svojstveno duševno povezanost s telesnim stanjem, temveč da gre za več: kako vplivajo na razvoj duševnih sil, razpoloženje, miselnosti itd. socialne razmere in delovni odnosi (v družini, na vasi, v industrijskem kraju), ki imajo za osnovo ustrezajoče gospodarsko stanje? Tu naj samo opozorimo na dejstvo, da se prečesto zamenjava dedna obremenjenost, ki ima za posledico pomanjkljive in defektne dispozicije, z duševno otopelostjo, ki je največkrat pogojena v težkih socialnih in gospodarskih razmerah.

Kakor kažejo naša dosedanja raziskavanja in izsledki, ki smo jih objavili v dosedanjih prosvetah (izsledki o prehrani slovenskega šolskega otroka bodo v kratkem objavljene), živi večina slovenske mladine v takih socialnih in gospodarskih razmerah, ki so vse prej kot povoljne za njen normalni telesni in duševni razvoj. Če je temu tako in objektivno zbrani rezultati so pokazali, da je temu tako, potem stojijmo pred vprašanjem: ali more tudi najbolj sistematično izvedena vzgoja popraviti vse te nedostatke, ki jih vsebujejo negativne gospodarske in socialne razmere, ki oblikujejo mladino izven šole in, ali more resno notranje preusmeriti še tako dober učni načrt, dokler večina naše mladine živi in se razvija v takih socialnih in ekonomskih razmerah? Odgovor je jasn: ne! Dokler bo naša mladina socialno in gospodarsko nezaščitena, dokler bo večina slovenske mladine živela v takih življenjskih razmerah kot sedaj, toliko

Narod ima siguren občutek za vse ono, kar je zdravično. Ni le slučajno, da se ravno pri nas pije toliko bele kave. Naše gospodinje jo vedo mojstrsko pripraviti. Naravno, s »Kolinsko« to vedno dobro uspe.

Rous Marjeta, Švigelj Bogomira, Triller Rudolf, Ušeničnik Jakob, Veršnik Stanislav.

časa je nemogoče govoriti o kaki temeljitejši notranji šolski reformi v pozitivnem smislu! Socialna zaščita mladine — kolikor se je ta vršila — je bila več ali manj prepuščena karitativnim ustanovam in otroškozaščitnim organizacijam. V šolskih kuhinjah, kjer so te obstajale, so navadno dobivali najsiromašnejši učenci toplo mleko in kos kruha, ob priliki božični pa najsiromašnejši izmed siromašnih kak kos obleke, perila, obutve itd. To je pa spriči ogromnih potreb toliko kot nič. Šele v novejšem času, ko razmere pretjajo, da bo mladina dobesedno gladovala, se je razgibala tudi širša javnost za prehrano šolske mladine v šolskih kuhinjah. Ne smemo pa prezreti:

1. da je prehrana le en faktor pri telesnem in duševnem razvoju mladine;
2. da je šolska kuhinja le majhen dopolnilni del dnevne prehrane;
3. da bo v najboljšem primeru prišel še vedno le majhen procent mladine v poštev;
4. da je vse to le preventivnega značaja in da nosi značaj le začasne in le delne pomoči.

Nikakor nimamo namena, zmanjševati vrednosti tem prizadevanjem. Ker pa nam vzgojiteljski poklic narekuje, da v objektivni luči ocenimo pogoje šolskega dela in življenja, moramo poudariti, da bo resna notranja in zunanja preusmeritev naše šole mogoča šele, ko bo vsa naša mladina ali vsaj večina te socialno in ekonomsko zaščitena. To spoznanje nas sili, da ne bomo nehali opozarjati na vse negativne vzroke in vse kvarne posledice, ki imajo pri oblikovanju slovenske mladine svoj delež na eni strani, na drugi so pa prav ta objektivna spoznanja najboljšje jamstvo, da se v bodoče obvarujemo pred razočaranji in iluzijami.

M. M.

Učiteljski pevski zbor JUU Emil Adamič

—p OBVESTILO. Prihodnji pevski tečaj bo 6., 7., 8. in 9. januarja 1941. v prostorih Glasbene Matice v Ljubljani. Začetek 6. januarja ob 10. uri dopoldne. Istega dne popoldne se bo vršil občni zbor. — Članstvu UPZ sporočamo, da smo te dni razposlali na naslove posameznikov 3 skladbe (Adamič: »Trije duhovni stih«, Prelovček: »Koroški večer« in iz Brkonovičevega ciklusa Konavovskog pirovanja »Putničko pjevanje« za domače študij). Prosimo, da te skladbe doma dobro predelate.

Tajnik.

Šolski radio

—r Torek, 10. decembra 1940., ob 14.15. Potresi na Jadranu; g. Rafael Bačar, dvogovor. — Razpored: Potresi na Balkanu — glavni potresni pasovi. Zgodovina balkanskih potresov. Zgodovina potresov v Dalmaciji — ob severnem in južnem Jadranu. Dubrovnik. — Pojavi v zvezi s potresi: tresenje, grmenje i. dr. Podroben opis potresnih pojavov na Hvaru. Ali je verjetno, da bodo potresi še tako hudo gospodarili na Jadranu kakor pred stoletji.

—r Petek, 13. decembra 1940., ob 11. uri. Pojdimo v Rute, g. Mirko Demšar. Razpored: 1. Zgodovinske znamenitosti. 2. Krajevne posebnosti. 3. Domače obrti v Rutah. 4. Zima v Rutah. 5. Otroci — šola.

—r V kmetijskem radiu bo v nedeljo, 8. decembra, ob 17. uri predavanje: Gospodarska navodila in tržna poročila.